

Alte Lumi

Peter Gelderloos

Sfârșitul anilor 2000...?

Consider că actuala nesustenabilitate a mișcării anarhiste americane și exclusivitatea ei pentru generația tânără sunt direct legate de incapacitatea noastră generală de a vorbi despre lupta noastră cu familiile noastre. Cunosc oameni cărora nu le este teamă să se confrunte cu poliția antirevoltă sau să își dea inima pentru o luptă pe care nu se așteaptă să o câștige, dar care pur și simplu renunță atunci când vine vorba de a-și comunica ideile sau chiar de a exprima sincer cine sunt în fața familiilor lor. Timpul petrecut în familie este pentru mulți o obligație odioasă, în care trebuie să se plaseze într-o cutie care le este complet străină, să accepte în tăcere interpretările nedrepte pe care alții le fac doar pentru a evita o ceartă. Revenirea la lumea reală pe care o creăm împreună cu prietenii noștri este întotdeauna o ușurare. Iar această fragmentare/evaziune este, la rândul ei, direct legată de incapacitatea noastră generală de a comunica luptele noastre oamenilor care se află în afara lor.

De ani de zile lucrez la relațiile mele cu familia mea, nu pentru a-i converti, ci pentru a le câștiga sprijinul și înțelegerea, astfel încât să pot fi eu însumi în preajma lor. Această muncă mi-a câștigat aliați care m-au ajutat să supraviețuiesc represiunii și disperării care însoțesc lupta împotriva statului și a capitalismului. Cât de puternici am fi noi, anarhiștii, dacă i-am avea mereu pe părinții și bunicii noștri alături de noi, în loc să lupte împotriva noastră?

Sunt mai norocos decât mulți oameni în ceea ce privește înțelegerea și simpatia pe care le primesc din partea părinților mei, deși acest noroc este și rezultatul alegerii mele de a lupta pentru el încă de când mă știu. S-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în afirmația că părinții devin conservatori la bătrânețe doar dacă copiii lor îi lasă. Înstrăinarea dintre generații, care marchează familia capitalistă, ne privează de un echilibru care altfel ar putea servi la radicalizarea vârstnicilor și la împământarea tinerilor. În societățile sănătoase, orizontale, diferitele generații pot învăța unele de la altele, dar familia nucleară este structurată astfel încât să împiedice acest lucru (similar cu modul în care, în academiile militare și în alte academii, diferitele clase de vârstă sunt strict segregate pentru a le împiedica să construiască o cunoaștere colectivă care ar contesta controlul și educația unidirecțională a instructorilor).

Dacă nu putem depăși alienarea din propriile familii, ce putem realiza? Recunosc că există multe familii care sunt mult prea distruse pentru a permite acest tip de muncă, deși nu cred că vorbesc dintr-o poziție de naivitate, deoarece disfuncțiile și abuzurile nu sunt străine în propria mea familie. Sarcina de a crea familii alese este o muncă importantă. Dar, pentru mulți dintre noi, putem învăța cum să urmărim această revoluție în familiile în care ne-am născut.

Mi-am petrecut ani de zile obișnuindu-mi încet familia extinsă cu ideile și acțiunile mele radicale și reparând daunele pe care le-am provocat la sfârșitul adolescenței mele, prin faptul că i-am reclamat fără încetare pe membrii familiei pentru ceea ce eu consideram a fi ipocrizia lor. Nu cred că îmi acord prea mult credit dacă cred că anumite evoluții politice din familia mea în general au fost provocate de propriile mele acțiuni și de dezvoltarea mea personală. După atâția ani de muncă și de creștere împreună (acum am în jur de 20 de ani), m-am simțit pregătit să le trimit următorul e-mail, după o experiență deosebit de intensă în stradă, care m-a lăsat tulburat pentru că am presupus că nu o pot împărtăși cu ei.

Vreau să o împărtășesc cu comunitatea anarhistă mai largă, cu câteva părți editate pentru a păstra anonimia, în speranța că va informa sau inspira eforturi similare și va provoca reflecții asupra problemei cu care mulți dintre noi ne confruntăm în a comunica lupta noastră familiei. Una dintre propozițiile directe ale acestei scrisori este că majoritatea oamenilor nu cred lucruri pe baza informațiilor, prin urmare, actul de cercetare și argumentare are o utilizare strict limitată în proiectul anarhist. Convingerea oamenilor să fie anarhiști sau anti-autoritari activi, indiferent de culoarea lor, este rareori una dintre aceste utilizări, deoarece oamenii nu se angajează într-o luptă pe baza informațiilor sau a opiniilor. Toate informațiile necesare pentru a dovedi premisele noastre de bază sunt disponibile și, în zilele noastre, chiar ușor de obținut, dar majoritatea oamenilor nu fac aceste cercetări pentru că nu doresc ca alienarea fundamentală, prăpastia dintre ceea ce vor și ceea ce trăiesc, să fie mai expusă decât este deja. Ca ființe sociale, oamenii acordă mai multă importanță Poveștilor decât Informației. Statul reușește în parte pentru că reușește să se prezinte ca Protagonist, astfel încât oamenii simpatizează cu

interesele statului mai presus de propriile interese. Într-un fel, acesta este un Sindrom Stockholm în masă, simpatizând cu răpitorii noștri.

Din acest motiv, devine necesar să muncim mai mult pentru a ne protagoniza și pentru a comunica luptele noastre celor din jur. Revoltele reușesc acolo unde există o cultură a rebeliunii, iar crearea acestei culturi în ciuda otrăvirii constante a relațiilor omniprezente este o sarcină vitală pentru revoluție. Numărul persoanelor care au un membru anarhist în familie este de câteva ori mai mare decât numărul anarhiștilor, desigur, și avem mai multe șanse să primim atenția și să schimbăm cultura rudelor noastre decât oamenii de pe stradă, care, în general, se grăbesc să treacă pe lângă noi fără să se uite la afișele noastre lipite cu pastă de grâu sau la pancartele de protest. Pentru că experiențele subiective, atunci când sunt prezentate ca atare, sunt mult mai greu de respins de către membrii familiei sau de către persoane cu o altă legătură afectivă, am înrădăcinat această scrisoare către familia mea în experiența mea personală.

Sper ca și alții să o găsească utilă...

—

Astăzi nu vreau să vorbesc despre politică. Vreau să vorbesc despre alte lumi.

Una dintre problemele pe care le am cu democrația este că ne obligă pe toți să acceptăm o lume unică, obiectivă. Dar există mai multe lumi și, într-o anumită măsură, este alegerea noastră în care trăim. Anumite privilegii - a fi alb, a fi bărbat, a fi înstărit, a fi cetățean, oferă o alegere în plus în ceea ce privește lumile, dar, în cele din urmă, cred că suntem singurii care putem determina în ce lume trăim.

Este dificil să trăiești într-o lume diferită de cea a oamenilor pe care îi iubești, și chiar mai dificil atunci când lumea ta nu are loc de existență, nici măcar nu poate fi admisă ca fiind validă, în lumea lor. Nu vreau să invalidez niciuna dintre lumile voastre. Învăț să vorbesc despre lumea mea, în loc să o ascund, chiar dacă ascunzându-o este mult mai ușor ca să te înțelegi cu oamenii din Lumea Reală. Mulți alți oameni care trăiesc în lumea mea și se confruntă cu această disonanță cu familia lor renunță pur și simplu la încercarea de a fi înțeleși. Vizita la părinți devine o datorie insuportabilă, stând în fața judecății și a catalogării constante, a întrebărilor spuse și nespuse "când își va găsi o carieră?". "când se va căsători?" Relativ vorbind, sunt foarte norocos cu familia mea și vă pot mulțumi tuturor că pot măcar să încep să scriu acest text.

Recent, guvernul a încercat să mă închidă, iar o mulțime dintre voi au ajutat la acțiunea de solidaritate sau mi-au trimis cuvinte de dragoste și sprijin, iar eu am apreciat enorm. O mulțime de prieteni au venit la tribunal pentru a fi alături de noi, oameni care m-au susținut în toată această perioadă, care au făcut posibilă supraviețuirea și m-au ajutat să transform supraviețuirea în viață, oameni care nici măcar nu mă cunoșteau când am fost arestat. Nimeni nu este singur, iar atunci când putem realiza pe deplin această idee suntem suficient de puternici pentru orice. Dar durerea, la fel ca și puterea, circulă prin rețele de afinitate și mă îngrijorează efectele vieții mele asupra celor care mă iubesc și mă susțin, dar care nu împărtășesc lumea mea. Știu că, atunci când sunt amenințat cu închisoarea, pe unii dintre voi îi doare mai mult decât pe mine (poate pentru alții este pur și simplu bizar sau curios, în funcție de distanța psihologică) și mă întreb, fără nimic în lumile voastre, presupun, care să explice acțiunile mele, sprijinul vostru vine cu o răbdare limitată, cu o așteptare că, în schimb, într-o zi nu voi mai intra în necaz?

Dar în lumea mea necazurile nu se opresc niciodată. Asta pentru că una dintre legile naturale, un principiu termodinamic, chiar, al lumii mele este că un prejudiciu adus unuia este un prejudiciu adus tuturor. Una dintre legile democratice ale lumii reale este că "libertatea mea se termină acolo unde începe cea a altuia". Pentru mine, aceasta este o antiteză. Civilizația occidentală nu a înțeles niciodată ce este libertatea, de fapt, se teme patologic de libertate, iar pentru mine acest lucru este evident în istoria sa de sclavie, cucerire și drepturi politice. Libertatea mea nu există în mod individual; este ceva ce creez împreună cu alții. Iar eu nu mă sfârșesc acolo unde începe altul. Sinele meu nu este constrâns de limitele biologice ale corpului meu fizic. Înțeleg că acest tip de individ există în alte lumi și este idealul platonice al Lumii Reale, dar în lumea mea ideea de indivizi cu adevărat separați este ne bună

și naivă. În lumea mea, sistemul imunitar uman este o proprietate colectivă, deoarece cu toții mergem împărțășind germeni și anticorpi, iar boala unuia îi afectează pe toți. În lumea mea, copacii fac parte din sistemul meu respirator, la fel cum plămâni mei fac parte din pădure. Nu știu cum respiră oamenii din Lumea Reală, dar în lumea mea, cineva care distruge o pădure ucide toate comunitățile din jur, iar dacă cineva încearcă să te ucidă, ai toate motivele să îl oprești prin orice mijloace necesare.

Pentru că a trăi este o alegere în lumea mea, fericirea mea este, de asemenea, o necesitate pentru care ar trebui să lupt dacă este nevoie, iar fericirea mea se construiește în mare parte prin relațiile cu alți oameni. Orice lucru care îl afectează pe unul dintre ei mă afectează pe mine. Atâta timp cât am prieteni care sunt închiși în cuști, nu voi fi liber, pentru că singurul lucru care mă împiedică să-mi scot prietenii din acele cuști este faptul că există gardieni cu arme. Deci, de fapt, acele arme sunt îndreptate spre mine și spre prietenii mei. În ultimă instanță, acesta este singurul lucru care stă în calea fericirii mele, a aerului meu curat, a libertății mele. Cu alte cuvinte, oamenii care trăiesc în lumea mea duc un război pentru libertatea lor, în timp ce în Lumea Reală, aici nu are loc niciun război, ci doar departe, la televizor. Cu alte cuvinte, conform Lumii Reale, noi suntem nebuni (de aici și reticența de a vorbi despre lumea noastră cu "oamenii normali").

De ce este așa? Din punct de vedere obiectiv, există la fel de multe arme în lumea noastră ca și în celelalte lumi, deși cred că oamenii din lumea mea sunt mult mai bine informați cu privire la polițiști și la securitatea privată și, prin urmare, sunt mai conștienți de aceste arme în sens obiectiv. Dar oamenii din alte lumi văd poliția în fiecare zi. Dacă beneficiază de privilegiul albilor și de privilegiul de clasă, probabil că nu simt că aceste arme sunt îndreptate spre ei, decât dacă au ales să trăiască în altă lume. Și probabil că nu au prieteni în închisoare. De ce nu? Populațiile vizate de sistemul penitenciar sunt segregate de ale noastre (în funcție de lumile pe care le alegeți, poate că sunt unul dintre puținii oameni pe care îi cunoașteți care au fost încarcerati; dar în anumite cartiere negre din New York, mai mult de unul din doi bărbați mai tineri de 30 de ani a fost răpit de sistemul penitenciar).

Dar de ce realizarea faptului că închisoarea îi alege pe oameni și nu invers (o realizare care este în mod obiectiv imposibil de pus la îndoială) nu face ca mai mulți oameni să aleagă să depășească această segregare? Nu știu. Etichetele psihologice care demonizează "infractorii" joacă un rol, chiar dacă știm cu toții foarte bine că propriile noastre comunități și chiar familiile sunt atât de pline de oameni care au ucis, violat, bătut, furat și au încălcat legile fiscale încât, chiar și fără o experiență personală în interior, nimeni nu poate crede cu adevărat că oamenii din închisoare sunt atât de diferiți de cei de afară.

Cred că motivul este că oamenii sunt speriați. Mulți prieteni din închisoare mi-au spus că foarte mulți oameni pe care îi cunoșteau au pierdut pur și simplu legătura cu ei în timp ce se aflau în închisoare. Este o responsabilitate imensă să îți pese de cineva din închisoare, pentru că vrei să îl eliberezi și faptul că realizezi că nu îl poți elibera îți arată că nici tu nu ești liber. Este destul de greu dacă ei sunt doar acolo. Este și mai greu dacă se luptă pentru a-și păstra demnitatea, pentru a se organiza cu alți deținuți, pentru a contesta rasismul și abuzurile gardienilor. În cazul acestui tip R, gardienii l-au legat cu o centură paralizantă pusă la dispoziție de prietenii lor în costum și cravată de la Capitoliul statului (inclusiv oameni pe care i-ați votat cu toții) și l-au electrocutat până când a pișat sânge.

În lumea mea există cunoașterea colectivă că închisorile au fost întotdeauna locuri de tortură și crimă și că a existat întotdeauna o luptă pentru a dărâma până la ultima închisoare. Cineva căruia îi lipsesc aceste cunoștințe, care trăiește într-o altă lume mai asemănătoare cu Lumea reală, în care "relele tratamente" sau "incidentele nefericite" de acest gen sunt pur și simplu "cazuri izolate", nu ar putea da sens faptului că prietenul lor a fost electrocutat până a pișat sânge, pentru că el însuși nu este decât un caz izolat căruia nu i se acordă nicio legitimitate experiențelor personale. Așa că e mai bine să ai doar prieteni și persoane dragi care locuiesc în aceeași lume ca și tine, pentru că disonanța psihologică de a avea prieteni în alte lumi, având în vedere accentul pus de Lumea Reală pe o falsă obiectivitate, este prea mult de suportat. De asemenea, avem propriile minciuni care ne adăpostesc și care ar fi scuturate din copac de un vânt atât de puternic, așa că rămânem acolo unde este în siguranță. Nu avem prieteni în închisoare, nu avem prieteni în Palestina, nu avem prieteni din clasa de jos (cu excepția angajaților despre care pretindem că ne sunt prieteni, iar zâmbetele lor plătite nu pot decât să confirme această

iluzie). Nu aflați ce se întâmplă în mine, în fabricile de păsări, în laboratoarele de testare a animalelor, în serviciile de protecție a copilului, în taberele de refugiați; e mai bine să nu știți.

Oamenii bine hrăniți care ne văd că ne căutăm mâncarea prin gunoaie (suntem tot mai mulți în fiecare zi, pe măsură ce listele de ajutor social și cozile la șomaj devin tot mai lungi) - cât de mult îmi doresc să le distrug casele, locurile de muncă, mașinile, pentru ca și ei să înțeleagă cum este să trăiești într-o lume în care există destulă mâncare pentru toată lumea, dar ei preferă să o arunce decât să o împartă cu tine. Acei oameni trăiesc deja în acea lume, de fapt, dar încă nu știu asta. Sau poate că știu, și își strâng și mai tare pachetul, nedorind să-l împartă, spunându-și "nu merge așa". Dar noi doar zâmbim, pentru că știm mai bine și știm că suntem deja mai bogați decât vor fi ei vreodată.

Oamenii care priveau noaptea trecută cum ne bătea poliția, am vrut să întind ochii și să apuc pe unul dintre ei, să schimb locul cu ea, nu pentru a scăpa de poliție, ci pentru a o face să simtă ceea ce simt eu și să văd dacă va fi vreodată capabilă să le explice asta prietenilor și familiei sale. Când ești în mulțime și ești bătut de polițiști, dacă e prima dată când te afli în mulțime, începi să înțelegi anumite lucruri despre societatea ta pe care poate nu le-ai putut vedea înainte. Primul este existența mulțimii. Oamenii din jurul tău fac parte din tine mai mult decât au făcut-o vreodată colegii tăi de muncă, co-spectatorii la un meci de sport sau la un film. Toate celelalte moduri limitate în care societatea ta îți permite să împarți spațiul cu alți oameni sunt goale și lipsite de putere pe lângă această mulțime. Ea este familiară doar pentru cei care au fost în luptă, într-un dezastru natural, într-o revoltă.

Mulțimea s-a creat singură; nu a fost comandată să existe de către autoritatea decizională corespunzătoare. O ființă auto-creată (fie că este o mulțime sau o persoană individuală) este suverană. Ea simte genul de libertate pe care ți-o faci cu propriile mâini, mai degrabă decât cea pe care ți-o permite cineva. Această mulțime își dă singură permisiunea de a cuceri străzile. Trotuarele sunt prea mici pentru mulțimi, nu întâmplător, iar străzile ni se potrivesc. La un moment dat, poliția atacă. Oamenii din lumea reală vor întreba de ce, vor insista asupra unei justificări. Trecătorul pe care l-am șoptit pentru a-mi lua locul va înțelege acum că este o întrebare stupidă. Poliția, devine evident, este o gașcă rivală, automat în dezacord cu orice mulțime care se autocrează. Atacat de poliție de destule ori, noul nostru prieten va înțelege că poliția atacă atunci când decide să o facă. Uneori există o provocare pe care oamenii normali o vor înțelege, alteori nu. Dar atacul lor nu are nimic de-a face cu răspunsul la încălcarea legii. Este evident că întreaga mulțime este inamicul lor.

Dar este de asemenea evident că mulțimea este un singur organism. Dacă ar fi fost doar o colecție de indivizi, aceștia ar fi fugit și s-ar fi călcat în picioare unii pe alții atunci când poliția ar fi atacat. Dar ei cred în ceva ce nu există în lumea reală, numit solidaritate, și rămân împreună, reacționând ca unul singur. Dacă se întâmplă să te afli în exterior, trebuie să devii carapacea organismului, pentru că ești cel mai aproape de poliție și de bastoanele lor. Poți vedea pe fețele lor că poliția te urăște, că le face plăcere să te bată. Este de necontestat pentru oricine a fost acolo. Ați văzut vreodată imagini documentare vechi din țările europene din anii '60, cu polițiști care nu au fost nevoiți niciodată să bată pe cineva cu o bătă, reprimând primul lor protest? Este aproape sfâșietor. La început, dau ordin să se disperseze, se plimbă înainte și înapoi, confuzi când protestatarii nu se supun, împing și trag, dar fără niciun rezultat... Încep să dea mici bătăi firave cu bastoanele lor. Pe măsură ce ordinele continuă să vină de sus, ei lovesc din ce în ce mai mult, din ce în ce mai neliniștiți. Îi dau o lovitură bună unei persoane - nu, nu unei persoane, ci unui disident - și apoi se întorc și pleacă în altă parte, ineficienți și necăjiți. Dar în mai puțin de o oră sparg capete, cu ura limpede pe față. Îi urăsc pe dizidenți pentru că i-au obligat să ucidă această inocență din ei înșiși (dacă s-ar fi supus, violența n-ar fi fost necesară!), dar, ca polițiști (la fel ca orice alt tip de funcționar), sunt prea proști ca să vadă că s-au trădat pe ei înșiși, că au renunțat deja la umanitatea lor atunci când s-au înscris într-un post în care executarea ordinelor era obligatorie.

Așadar, polițiștii te lovesc și trebuie să devii dur. Corpul tău nu te va trăda, doar încearcă să iei bătă pe braț sau pe coapsă, departe de articulație. Ai suficientă adrenalină încât nu veți simți. Măine s-ar putea să nu mai poți merge, dar astăzi vei fi capabil să lupți din greu și să alergi repede. Dacă te lovesc în cap și cazii, o sută de mâini se vor întinde din interiorul mulțimii și te vor trage în sus. Altcineva,

doar o gheară a acestui organism, va riposta, va răsturna un porc, și alte mâini se vor întinde și vor trage acea persoană înapoi în siguranță, nimeni nu va fi arestat. Dacă poliția va aresta pe cineva, acea persoană va fi acuzată pentru orice rănire suferită de oricare dintre polițiști. Mai mulți polițiști vor ieși în față pentru a depune mărturie că au văzut ce s-a întâmplat. Toți polițiștii știu și toți oamenii din mulțime știu că acesta este doar un joc, parte a unui război care se prefacă într-o anchetă civilă, în care judecătorul și toți ceilalți trebuie să se prefacă că cred. Acuzația legală nu este niciodată un răspuns la crimă. Este întotdeauna o formă de contraatac.

Dacă poliția reușește să spargă mulțimea, organismul se împarte în cele o sută de celule ale sale, iar fiecare va ști ce înseamnă să fii vânat. Lumea reală va fi întreruptă temporar, în timp ce cumpărătorii, clienții și turiștii vor vedea că alte ființe umane sunt urmărite și fiecare va avea o scurtă alegere - să se holbeze sau să ajute la adăpostirea lor. Acum sunteți pe fugă. Acum înțelegi că structura orașului tău, ceea ce părea a fi o rețea convenabilă de străzi, este o formațiune militară, făcută special pentru a prinde mulțimile. În Lumea Reală, asta sună a teorie a conspirației, pentru că suntem antrenați să rânjim la tot ceea ce face aluzie la coerență sau dialectică, dar, din păcate, poliția și urbanistii nu sunt prea proști ca să fi studiat istoria, iar în lumea noastră ne amintim cu siguranță de câte ori am fost aproape să cucerim acest oraș și să le dăm foc la cetățile lor, și cum au reconstruit pentru a avea avantaj data viitoare. Ne amintim când tomberoanele erau ușor de rostogolit pe străzi și de incendiat și cum au înlocuit toate tomberoanele orașului, în plină criză bugetară, cu altele noi, care nu puteau fi rostogolite. Ne amintim aceste străzi când nu existau camere de supraveghere, cum vorbeau despre terorism pentru a justifica camerele, dar oamenii pe care i-au băgat în închisoare cu ele erau unii dintre noi, așa cum știam că va fi.

Noua noastră prietenă are instincte bune, nu se duce în josul blocului care este sigilat, în schimb se ascunde pentru o vreme într-un grup de cinefili bogați, ieșiți din restaurantul lor pentru a urmări spectacolul. Privește cum dubele cu polițiști antirevoltă se răsucesc pe străzi, fugărind oamenii, porcii sărind și lovind oamenii. O doare personal - cu câteva minute în urmă împărțeau același organism. Dar nu-și poate lăsa furia să se manifeste, nu încă. Față de curiozitate plictisită. Se amestecă. După câteva minute, se duce în direcția opusă. Aude elicopterul pe cer și știe că o caută pe ea și pe toți noii ei prieteni. Nimeni altcineva nu observă elicopterul. Ei cred că nu știu cum este să fii spionat din cer, deși li se întâmplă aproape zilnic. Dar se prefacă că nu au nimic de ascuns, că nu au o viață care să nu fie superficială. Ha! Noi știm ce dorințe reprimite îngroapă în adâncul lor. Ei cumpără filme despre oameni care trăiesc ca noi. Își înșală soții pentru a simți o fracțiune din spontaneitatea, riscul și pasiunea pe care noi le facem pentru noi înșine în fiecare zi.

Toate celulele fugitive sunt pe fugă, încercând să ajungă într-un loc sigur. Perimetrul poliției se întinde pe zece străzi în orice direcție, dube și mașini care se întrec, două elicoptere trec pe deasupra. Cei mai experimentați știu că nu trebuie să fugă cu metrourile. Își amintesc ce s-a întâmplat cu câteva săptămâni în urmă, sau mai devreme, tipul care a coborât și a urcat la stația sa pentru a găsi o echipă de răpitori care îl aștepta. Există camere de luat vederi în metrou. Ele îi fac pe oamenii normali să se simtă în siguranță, dar noi știm că sunt îndreptate spre noi. Dar ne-am adus haine în plus, într-un colț întunecat sau în toaleta unui McDonalds sau pe o bancă din parc, oamenii se desprind de straturile exterioare și își schimbă înfățișarea, suficient cât să scape din plasă. Și dacă până acum nu știam, acum știm cum este să trăiești într-o democrație și să fii vânat. În ghetoul din Varșovia, cei vânați puteau conta pe ajutorul majorității trecătorilor. Într-o democrație, primești doar priviri ciudate.

Sunt tentat să spun că singurii oameni care înțeleg cu adevărat democrația sunt polițiștii și criminalii, dar, așa cum am spus, nu vreau să invalidez alte lumi. Politicianul care face înțelegeri pe sub masă, care se agită de-a lungul rețelelor formale și informale de putere și care liniștește grupuri de alegători cu diferite grade de influență este singurul care înțelege democrația dintr-o anumită perspectivă; iar cel care votează pentru prima dată, plin de entuziasm, solemnitate sau speranță, are parte de un alt punct de vedere unic asupra democrației. Ceea ce mă deranjează este că această din urmă persoană nu are nicio idee că, indiferent cum votează, prietenul cuiva va fi tot într-o celulă de închisoare, pișând sânge.

Lucrurile despre care vorbesc eu nu sunt excepționale. În lumea mea ele se întâmplă tot timpul. Acest protest special s-a întâmplat. A fost un marș de solidaritate pentru lupta care are loc în Grecia chiar acum. Acolo, la începutul lunii decembrie, poliția a împușcat și ucis un tânăr de 15 ani într-un cartier anarhist. Datorită diferențelor culturale (grecii s-au eliberat de o dictatură în urmă cu 30 de ani, lucru pe care americanii nu l-au mai făcut de 250 de ani), grecii nu au acordat încă poliției dreptul de a ucide oricând doresc, așa cum poliția are voie să facă în SUA și în majoritatea celorlalte țări. De asemenea, ei înțeleg că poliția nu este o colecție aleatorie de indivizi, ci o instituție creată de cei puternici și pusă în slujba acestora. Ei recunosc faptul că niciodată investitorii bogați nu sunt uciși de poliție, ci doar imigranții și radicalii. Astfel, ei au reacționat în mod corespunzător, nu circulând o petiție prin care să ceară ca acest polițist să fie concediat, ci atacând secțiile de poliție și băncile și ocupând posturile de televiziune și de radio pentru a-și revendica puterea de a se explica. Sute de mii de oameni au participat, studenți, muncitori, generații mai în vârstă, revărsându-se pe străzi. Când polițiștii au umplut aerul cu gaze lacrimogene, au aprins incendii pentru a contracara gazul. Dacă mass-media din alte țări au acoperit acest lucru, a fost fără context, fără înțelegere, doar imagini dezarticulate de incendii țesute într-o poveste moralizatoare prefabricată a Haosului. Iar în întreaga lume, oamenii au atacat consulate și bănci grecești, poate și în orașul dumneavoastră. Pentru că, în lumea noastră, o daună provoacă unia este o daună tuturor, iar autoritățile care vor supunerea noastră nu sunt pe cale să se oprească din a ne ucide, a ne încarcera și a ne tortura.

Cam în aceeași perioadă în care polițiștii din Grecia l-au ucis pe acel copil, polițiștii din SUA, cred că din Georgia, au împușcat mortal un alt băiat de culoare. Oamenii din cartierul lui au făcut un lucru onorabil și s-au revoltat, dar din câte am citit nu au existat alte valuri în întreaga țară. De ce nu? Oamenii nu par să creadă că poliția ar trebui să aibă dreptul de a ucide oameni, pentru că se mint pe ei înșiși și insistă că poliția nu are acest drept, își creează o lume imaginară în care, dacă cineva, oricine, comite o crimă, este pedepsit. Nu cred că cineva trăiește de fapt în Lumea Reală... este un loc prea patologic de sucit și necinstit și ar necesita atât de multă fragmentare și deplasare psihologică încât cred că ar înnebuni pe oricine. Ceea ce vreau să știu cu adevărat este: care este relația dintre lumea celorlalți și Lumea Reală și cum negociază ceilalți oameni contradicțiile inevitabile? Cum explică ceilalți oameni faptul că în fiecare zi deținuții sunt torturați și polițiștii ucid oameni și de ce acest lucru este atât de puțin mediatizat? Care este, în opinia oamenilor, rolul lor în acest dezastru zilnic? Cum pot construi punți între lumea mea și lumea altor oameni cărora le pasă, care sunt sinceri, care încearcă, dar care văd problemele dintr-o altă perspectivă?

Vă mulțumesc că mi-ați acordat atenția. Aștept cu nerăbdare să aud înapoi.

Biblioteca Anarhistă

Peter Gelderloos
Alte Lumi
Sfârșitul anilor 2000...?

author; previously hosted at
togettotheotherside.org/essays-and-short-stories/other-worlds/

ro.theanarchistlibrary.org